

Ang Aklat ni Joel at ang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw na Laodiceano - Bilang Apatnapu't Lima

Jeff Pippenger
2026-02-12

Bilang Apatnapu't Lima

Pagsusuri

Tinutukoy ng Levitico 23 ang tatlong pagsubok sa loob ng panahong Pentecostes ng isandaan at apatnapu't apat na libo. Ang pag-uugnay ng unang araw ng Kapistahan ng mga Tabernakulo sa araw ng Pentecostes, at saka ang pag-uugnay ng apatnapung araw na nagturo si Cristo sa mga alagad nang harapan bago ang Kanyang pag-akyat sa araw ng mga unang bunga, ay lumilikha ng isang pangkalahatang balangkas na kumakatawan sa mga mensahe ng tatlong anghel.

Kapag ang “kamatayan, paglilibing at pagkabuhay na mag-uli” ay inilalapat bilang iisang palatandaang propetiko na may tatlong hakbang, gaya ng isinasagisag ng bautismo ni Cristo, matutuklasan natin na, limang araw pagkaraan ng pagkabuhay na mag-uli, na naganap sa Araw ng Unang Bunga, dumarating ang katapusan ng pitong-araw na Kapistahan ng Tinapay na Walang Pampaalsa bilang banal na pagtitipon. Kaya, sa pagkabuhay na mag-uli ni Cristo, na tumutugma sa handog ng unang bunga, ay may kasunod na limang-araw na yugto.

Sa katapusan ng balangkas na nilikha sa pamamagitan ng pagpapantay ng unang araw ng Kapistahan ng mga Tabernakulo sa Araw ng Pentecostes, may isa pang pananda na may tatlong hakbang, na sinusundan din ng limang araw na umaabot hanggang sa Pentecostes.

Sa pagitan ng dalawang 'mga panandang-daan na may tatlong hakbang na sinusundan pa ng limang araw' ay may isang yugto ng tatlumpung araw. Kapag itinutugma natin ang unang araw ng Pista ng mga Kubol sa Araw ng Pentekostes, nauunawaan natin na limang araw bago ang Pista ng mga Kubol ay ang Araw ng Pagtubos. Sampung araw bago ang Araw ng Pagtubos ay ang Pista ng mga Trumpeta. Ang apatnapung araw ng harap-harapang pagtuturo ni Cristo matapos ang Kanyang pagkabuhay na mag-uli sa araw ng mga unang bunga, ay tumutugma sa limang araw pagkaraan ng Pista ng mga Trumpeta, at limang araw bago ang Araw ng Pagtubos.

Ang tatlong-hakbang na palatandaan ng Kaniyang ‘kamatayan, paglilibing, at pagkabuhay na mag-uli,’ na sinusundan ng limang araw hanggang sa katapusan ng Kapistahan ng Tinapay na Walang Pampaalsa, ay inuulit pagkaraan ng tatlumpung araw, kapag ang tatlong-hakbang na palatandaan ng ‘mga trompeta, pag-akyat, at paghuhukom,’ ay sinusundan naman ng limang araw hanggang sa Pentekostes. Ang tatlong-hakbang na palatandaan sa pasimula ay madaling ipakahulugan bilang isang palatandaan na may tatlong hakbang, sapagkat tuwirang kinilala ito bilang gayon sa bautismo ni Cristo, na sumasagisag sa Kaniyang ‘kamatayan, paglilibing, at pagkabuhay na mag-uli.’ Ang bautismo ang naging Alpha ng sagradong 1,260-araw na panahon na

nagwakas sa Kaniyang ‘kamatayan, paglilibing, at pagkabuhay na mag-uli,’ na siyang Omega ng 1,260 araw.

Ang tatlong-hakbang na palatandaan sa wakas ng panahon ng Pentekostes ay nararapat na kilalanin sa pamamagitan ng propetikong paglalapat. Sa loob ng limampung araw ng panahon ng Pentekostes, ang gayunding balangkas ay matatagpuan sa pasimula at sa wakas. Batay sa prinsipyong laging inilalarawan ni Cristo ang wakas sa pamamagitan ng pasimula, matutukoy natin ang Pista ng mga Trumpeta, na sinusundan ng Pag-akyat sa Langit, na sinusundan ng Araw ng Pagbabayad-sala, na sinusundan ng limang araw, bilang isang “tatlong-hakbang na palatandaan na sinusundan ng limang araw.”

Sinusuri rin natin ang ipinanukalang tatlong hakbang alinsunod sa mga pamantayang biblikal hinggil sa mga katangian ng bawat isa sa tatlong hakbang. Ang tatlong hakbang na iyon ay paulit-ulit na inilalarawan sa Salita ng Diyos. Sila ang tatlong anghel; sila ang looban, ang Dakong Banal, at ang Kabanal-banang Dako; sila ang gawain ng Banal na Espiritu sa pagsusumbat tungkol sa kasalanan, sa katuwiran, at sa paghatol. Ang pagtukoy sa Kapistahan ng mga Pakakak, sa Pag-akyat sa Langit, at sa Araw ng Pagbabayad-sala bilang yaong tatlong hakbang ay nangangailangan na ang bawat hakbang ay umaayon sa naitatag na patotoong biblikal.

Ang mga trompeta ay isang mensaheng babala at ito’y kaugnay ng unang anghel na sumisigaw, “Matakot kayo sa Diyos.” Ang Pag-akyat ni Cristo sa langit ay sagisag ng kaluwalhatian ng Kanyang Ikalawang Pagparito, sapagkat ang ikalawang pahayag ng unang anghel ay, “Ibigay ninyo sa Kanya ang kaluwalhatian.” Ang Araw ng Pagtubos ay sagisag ng paghatol, at ang ikatlong pahayag ng unang anghel ay, “Dumating na ang oras ng Kanyang paghatol.” May ilang paraan upang matukoy na ang mga propetikong katangian ng tatlong hakbang sa palatandaan sa dulo ng panahon ng Pentecostes ay kumakatawan sa tatlong hakbang ng walang hanggang Ebanghelyo, kung saan marami ang “madalisay, papuputiin, at masusubok.”

Yamang gayon, makikita mo na sa unang palatandaan ng tatlong hakbang ay inihahandog ang unang bunga ng sebada, at sa huling palatandaan ng tatlong hakbang ay inihahandog ang unang bunga ng trigo. Makikita mo rin na ang Alfa na tatlong hakbang ng kapanahunan ng Pentecostes ay tumutukoy sa tinapay na walang lebadura, ngunit ang Omega na palatandaan ng tatlong hakbang ay tumutukoy sa tinapay na may lebadura. Makikita mo pa nga na sa tatlong-hakbang na palatandaan sa pasimula ay doon itinaas si Cristo upang akitin ang lahat ng tao, at sa pangwakas na tatlong-hakbang na palatandaan ay itinataas ang watawat ng isandaan at apatnapu’t apat na libo upang akitin ang mga Hentil.

Ang una at ikatlong anghel ay iisang anghel sa antas na propetiko, sapagkat ang una ang pasimula, at ang ikatlo ang wakas. Ang unang anghel, ang Alfa, ay ipinapahayag ang pagbubukas ng paghuhukom, at ang huling anghel, ang Omega, ay ipinapahayag ang pagsasara ng paghuhukom. Ang mensahe ng unang anghel ay pinalakas sa pamamagitan ng katuparan ng Islam noong ika-11 ng Agosto, 1840, at ang ikatlong anghel ay pinalakas sa pamamagitan ng isang katuparan ng Islam noong 9/11. Ipinabatid sa atin ni Sister White na ang misyon kapwa ng una at ng ikatlong anghel ay liwanagan ang lupa ng kaniyang kaluwalhatian. Sagana ang iba pang mga saksi, at nagbibigay

ang mga ito ng sapat na suporta upang matukoy ang estruktura ng kapanahunan ng Pentekostes, gaya ng inilatag sa limampung araw mula sa pagkabuhay na mag-uli ni Cristo hanggang sa Pentekostes, at gaya rin ng nasasalamon sa unang dalawampu't dalawang talata ng Levitico dalawampu't tatlo at sa huling dalawampu't dalawang talata ng Levitico dalawampu't tatlo. Sa pagitan ng dalawang palatandaan—na isang palatandaan ng tatlong hakbang na sinusundan ng limang araw—ay may isang tatlumpung-araw na yugto na kumakatawan sa ikalawang anghel.

Ang unang palatandaan ng mga araw na 'tatlong hakbang na sinusundan ng lima' ay ang unang anghel; ang tatlumpung araw ay ang ikalawang anghel; at ang ikalawang palatandaan ng mga araw na 'tatlong hakbang na sinusundan ng lima' ay ang ikatlong anghel. Sinasaklaw ng tatlong hakbang na ito ang buong kapanahunan ng Pentekoste hanggang sa Pentekoste, na siya namang nagmamarka sa pasimula ng pitong araw ng Pista ng mga Tabernakulo, na kumakatawan sa pagbubuhos ng huling ulan sa panahon ng krisis ng batas ng Linggo na nagsisimula sa batas ng Linggo sa Estados Unidos at nagpapatuloy hanggang sa tumindig si Miguel at magsara ang panahon ng probasyon ng sangkatauhan. Ang istruktura ay mula sa Diyos, ngunit nagbubunga ito ng ilang seryosong pagsasaalang-alang.

Mga Seryosong Pagsasaalang-alang

Malinaw na ang palatandaan sa landas na kinakatawan ng 'mga trompeta, pag-akyat, at paghuhukom' ay siyang pagsubok na litmus, ang ikatlong pagsubok. Ang ikatlong pagsubok ay laging ang pagsubok na litmus, kung saan ang karakter ay nahahayag, ngunit kailanman ay hindi nalilintang.

Ang pagkatao ay nahahayag sa panahon ng krisis. Nang ipinahayag ng isang taimtim na tinig sa hatinggabi, "Narito, dumarating ang kasintahang lalaki; magsilabas kayo upang salubungin siya," ang mga dalagang natutulog ay nagising mula sa kanilang idlip, at nahayag kung sino ang naghanda para sa pangyayaring iyon. Kapwa panig ay nabigla, ngunit ang isa ay nakahanda sa kagipitan, at ang isa nama'y nasumpungang walang paghahanda. Ang pagkatao ay nahahayag sa pamamagitan ng mga pangyayari. Ang mga kagipitan ang naglalantad ng tunay na tibay ng pagkatao. Ang biglaang at di-inaasahang kapahamakan, pagdadalamhati dahil sa pagpanaw, o krisis, ang hindi inaasahang karamdaman o matinding pighati— anumang naglalagay sa kaluluwa sa harap-harapan ng kamatayan—ay maglalantad ng tunay na kaibuturan ng pagkatao. Mahahayag kung mayroon o wala mang tunay na pananampalataya sa mga pangako ng salita ng Diyos. Mahahayag kung ang kaluluwa ay itinataguyod ng biyaya, kung may langis sa sisidlan kasama ng lampara.

Dumarating sa lahat ang mga panahon ng pagsubok. Paano natin inihaharap ang ating sarili sa ilalim ng pagsubok at pagpapatunay ng Diyos? Nauupos ba ang ating mga lampara, o patuloy pa ba nating pinananatiling nagniningas ang mga ito? Tayo ba'y nakahanda sa bawat kagipitan sa pamamagitan ng ating ugnayan sa Kanya na puspos ng biyaya at katotohanan? Ang limang marurunong na dalaga ay hindi maipagkakaloob ang kanilang karakter sa limang mangmang na dalaga. Ang karakter ay dapat nating hubugin bilang mga indibidwal. *Review and Herald*, 17 Oktubre 1895.

Kapag dumating ang palatandaan sa landas ng Kapistahan ng mga Trumpeta, ang iyong likas ay tinatakan magpakailanman, itinataas ka bilang isang watawat, at ang iyong mga kasalanan ay pinawi magpakailanman. Ang tatlong hakbang ay kumakatawan sa tatlong aspeto ng pagtatatak. Ang pagdating ng mensahe ng Hiyaw sa Hatinggabi ay naghahayag kung sino ang may langis at kung sino ang itinataas bilang watawat, habang pinapawi ang kanilang mga kasalanan. Ang mensahe, ang gawain, at ang tatak ay pawang iisang palatandaan sa landas. Ito ay isang palatandaan sa landas “na nagdadala sa kaluluwa upang humarap nang harapan sa kamatayan” dahil sa isang “di-inaasahang sakuna.” Ang trumpeta ng Islam ay kumakatawan sa nasabing “di-inaasahang sakuna.” Sa puntong iyon ang mensaheng, “Narito, dumarating ang Kasintahang Lalaki,” ay ipinahahayag limang araw bago ang batas ng Linggo, kung saan ang mensahe ay nagbabago tungo sa malakas na hiyaw ng ikatlong anghel.

Ang tatlong hakbang ng palatandaan ay mga elementong tumutukoy sa paglalagay ng tatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo, at sa pag-angat nila, agad bago sumapit ang batas sa Linggo. Malinaw na ang pamantayang pagsubok na “mga trompeta, pag-akyat, at paghuhukom” ay kinatawan ng pulong-kampo sa Exeter. Ang limang araw sa pagitan ng Araw ng Pagbabayad-sala at Pentecostes ay kumakatawan sa animnapu't anim na araw sa pagitan ng pagtatapos ng pulong-kampo sa Exeter noong Agosto 17 at ng Oktubre 22, 1844, nang nagsara ang pinto. Ang animnapu't anim na araw na yaon sa kasaysayang Millerite ay naglalarawan sa mga huling araw, at sa ganitong diwa, inilalarawan nila ang pagpapahayag ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ng isang daan at apatnapu't apat na libo.

Ang limang araw patungo sa Pentecostes ay tumutugma sa animnapu't anim na araw ng mga Millerita sa kanilang pagpapahayag ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, na itinipikal din sa pamamagitan ng tagumpay na pagpasok ni Cristo sa Jerusalem. Ang una sa tatlong hakbang ay ang Kapistahan ng mga Trompeta, na siyang ikapitong trompeta, o ikatlong aba, o ang Islam sa mga huling araw; at nauna sa tagumpay na pagpasok ni Cristo ang pagkakalag ng isang asno.

Sa maka-propesiyang kahulugan, tinutukoy nito na ang pagkalag sa asno ang nagmamarka ng pasimula ng maluwalhating pagpasok, na siyang Sigaw sa Hatinggabi. Ang propesiya sa Bibliya ay dapat ilapat sa mga huling araw sa ikaanim na kaharian ng propesiya sa Bibliya—ang halimaw na mula sa lupa, ang Estados Unidos. Sasalakayin ng Islam ang Estados Unidos, gaya ng ginawa nito noong 9/11, at sa gayon mamarkahan ang pasimula ng pagpapahayag ng Sigaw sa Hatinggabi sa pamamagitan ng isang makabuluhang pag-atake ng Islam sa Estados Unidos, at ang pagtatapos ng pagpapahayag ng Sigaw sa Hatinggabi sa pamamagitan ng isa pang makabuluhang pag-atake ng Islam sa Estados Unidos, sapagkat laging inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito.

Ang mensahe ng Pentecostes ay ang mensahe ng malakas na sigaw, at ang malakas na sigaw ay walang iba kundi isang pag-igting ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Sa kasaysayan ng mga Millerita, nagtapos ang Sigaw sa Hatinggabi nang ipinid ang pinto noong Oktubre 22, 1844, at ito'y magtatapos kapag ipipinid ang pinto sa ilalim ng Batas ng Linggo sa mga huling araw. Sa Pentecostes ipinahayag ni Pedro ang mensahe ni Joel, at ang Pentecostes ang omega na wakas ng Sigaw sa Hatinggabi, kaya't sa alpha na pasimula ng Sigaw sa Hatinggabi ay kinakailangan, ayon

sa hinihingi ng propesiya, na si Pedro ay gayundin ay ipinapahayag ang mensahe ni Joel. Sa Sigaw sa Hatinggabi si Pedro ay nasa Mga Gawa kabanata dalawa, sa silid sa itaas sa ikatlong oras, at saka, sa gayon ding araw, sa ikasiyam na oras, siya'y nasa templo na ipinapahayag ang mensahe ni Joel.

Si Pedro ay sagisag ng isang daan at apatnapu't apat na libo sa Pentecostes, na siyang wakas ng Hiyaw sa Hatinggabi; at siya rin ang sagisag ng isang daan at apatnapu't apat na libo sa pasimula ng Hiyaw sa Hatinggabi. Ang pagpapatatak at ang pagpapabangon sa isang daan at apatnapu't apat na libo ay nagsisimula sa pagkakalag ng asno, kapag sumalakay ang Islam. Nang lisanin ng mga Millerita ang pagtitipon sa kampo sa Exeter, ipinalaganap nila ang mensahe na gaya ng rumaragasang daluyong, at sa paraang sagisag ay naging huwaran ng isang daan at apatnapu't apat na libo na uulit sa karanasang iyon.

Ang paglalapat na ito ay lalong nagiging seryoso kapag napagtatanto na si Pedro ay kumakatawan sa mga nagpapahayag ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi sa litmus test at sa ikatlong pagsubok ng kapanahunan ng Pentecostes. Ang ikatlong oras para kay Pedro sa Pentecostes ay inilalagay siya sa silid sa itaas, at ang silid sa itaas ay ang mismong sampung araw bago ang Pentecostes. Ang ikalawang pagsubok ng kapanahunan ng Pentecostes ay ang tatlung-araw na pagsubok sa templo na kasunod ng pagsubok na pangsaligan. Ang ikalawang pagsubok ng templo ay nangangailangan na pumasok ang mga tapat, sa pamamagitan ng pananampalataya, sa Kabanal-banalang Dako, kung saan pinapawi ang kanilang mga kasalanan at kung saan sila, sa pananampalataya, ay pinaupo kasama ni Cristo sa mga kalangitang dako. Ipinababatid sa atin ng Aklat ng mga Gawa na sinimulan ni Pedro ang kaniyang pangangaral hinggil sa aklat ni Joel sa ikatlong oras sa silid sa itaas, at pagkatapos, sa ikasiyam na oras, siya ay nasa templo.

Ngunit si Pedro, na tumindig na kasama ang labing-isa, itinaas ang kanyang tinig at sinabi sa kanila, Mga lalaki ng Judea, at kayong lahat na naninirahan sa Jerusalem, maalaman ninyo ito, at pakinggan ninyo ang aking mga salita: Sapagkat hindi lasing ang mga ito, gaya ng inaakala ninyo, yamang ikatlong oras pa lamang ng araw. Ngunit ito ang ipinahayag sa pamamagitan ng propetang Joel. ... Ngayon, si Pedro at si Juan ay magkasamang umakyat sa templo sa oras ng pananalangin, na ikasiyam na oras. Mga Gawa 2:14-16; 3:1.

Si Cristo ay ipinako sa krus sa ikatlong oras at Siya'y namatay sa ikasiyam na oras. Ang Kaniyang kamatayan, paglilibing, at pagkabuhay na mag-uli ay iisang palatandaan sa landas na may tatlong hakbang. Ang ikatlong hakbang, ang Araw ng mga Unang Bunga, ang siyang nagpapasimula ng limampung araw na nagwawakas sa Pentekostes. Sa alfa ng kapanahunan ng Pentekostes, ang ikatlong oras at ang ikasiyam na oras ay kumakatawan sa isang maliwanag na pagtatambis, sapagkat si Cristo ay buhay sa ikatlong oras at patay sa ikasiyam na oras. Si Pedro ay nasa silid sa itaas sa ikatlong oras at nasa templo sa ikasiyam na oras.

Ang panahon ng Pentecostes na binubuo ng limampung banal na araw sa kapanahunan ni Cristo ay isang banal na panahong propetiko na tuwirang kaugnay ng hula ng dalawang libo't tatlong daang taon. Lalo itong naugnay sa huling linggo ng apat na raan at siyamnapung taon para sa bansang Hudyo sa Daniel siyam. Ang banal na linggong iyon, nang pinagtibay ni Cristo ang tipan, ay hinati

sa dalawang magkapantay na yugto ng 1,260 araw na propetiko. Ang ubod ng linggong iyon ay ang krus. Ang krus ay tumutukoy sa ikatlo at ikasiyam na oras, at ganoon din si Pedro sa Pentecostes. Noong taong 34, sa katapusan ng gayon ding banal na linggo, nang ipinasundo ni Cornelio si Pedro mula sa Caesarea Maritima, ikasiyam na oras iyon.

May isang lalaki sa Cesarea na tinatawag na Cornelio, isang senturyon ng kohorteng tinatawag na Italyano; isang lalaking deboto, at may takot sa Diyos, kasama ang buong sambahayan niya; na nagbibigay ng maraming limos sa bayan, at palaging nananalangin sa Diyos. Nakakita siya sa isang pangitain, maliwanag na may bandang ikasiyam na oras ng araw, ng isang anghel ng Diyos na pumaroon sa kanya, at nagsabi sa kanya, Cornelio. At nang tumingin siya sa kanya, siya'y natakot, at nagsabi, Ano iyon, Panginoon? At sinabi niya sa kanya, Ang iyong mga panalangin at ang iyong mga limos ay umakyat bilang alaala sa harapan ng Diyos. At ngayon, magsugo ka ng mga tao sa Joppa, at ipatawag mo ang isang Simon na tinatawag na Pedro. Mga Gawa 10:1-5.

Kinabukasan, umahon si Pedro sa bubungan upang manalangin nang dakong ikaanim na oras.

Kinabukasan, habang sila'y nagpapatuloy sa kanilang paglalakbay at nang malapit na sila sa lungsod, umakyat si Pedro sa bubungan upang manalangin, tungkol sa ikaanim na oras. At siya'y lubhang nagutom at ibig nang kumain; datapuwa't samantalang sila'y naghahanda, nahulog siya sa isang pangitain, at nakita niyang nabuksan ang langit, at may isang sisidlan na bumababa sa kaniya, na gaya ng isang malaking tela na tinalian sa apat na sulok, at ibinababa sa lupa; kung saan naroroon ang sarisaring hayop na may apat na paa sa lupa, at mga mailap na hayop, at mga gumagapang, at mga ibon sa himpapawid. At may isang tinig na nagsabi sa kaniya, "Bumangon ka, Pedro; magpatay at kumain." Datapuwa't sinabi ni Pedro, "Huwag nawa, Panginoon; sapagkat kailanma'y hindi ako kumain ng anumang karaniwan o marumi." At muling nagsalita sa kaniya ang tinig sa ikalawang pagkakataon, "Ang nilinis ng Diyos, huwag mong tawaging karaniwan." At naganap ito nang makaitlo; at ang sisidlan ay muling iniakyat sa langit. Gawa 10:9-16.

Ang pagtawag kay Pedro na pumaroon sa Cesarea ay naganap sa ikasiyam na oras, nang dumating ang isang anghel upang kausapin si Cornelio. Si Cornelio ay kumakatawan sa iba pang mga anak ng Diyos na tinatawag na lumabas mula sa Babilonia sa batas ng Linggo. Ang anghel na dumarating sa batas ng Linggo ay ang ikalawang tinig ng Apocalipsis labing-walo, na nananawagan sa mga nasa Babilonia pa na tumakas. Si Pedro ang isang daan at apatnapu't apat na libo at si Cornelio naman ang mga manggagawa ng ikalabing-isang oras, na ipinakita kay Pedro bilang maruruming hayop. Ang ugnayan ni Pedro at ni Cornelio ay ang ugnayan ng Apocalipsis pito, kung saan ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay kinikilala na kaugnay ng malaking pulutong. Si Pedro ay inutusan nang tatlong ulit na bumangon, katayin at kainin. Bilang ang isang daan at apatnapu't apat na libo, ang tawag mula kay Cornelio ang siyang sandali kung kailan iniuutos na itindig ang estandarte.

Si Cornelio ay nasa Caesarea Maritima, na minsan ay tinatawag na Caesarea sa tabi ng dagat. Ipinabatid sa atin ng Apocalipsis labing-pito na "ang mga tubig" ay "mga bayan, at mga pulutong, at mga bansa, at mga wika." Ang mga tubig ay yaong nasa labas ng iglesya ng Diyos, at

sa Apocalipsis, gayundin sa pangitain ni Pedro hinggil sa mga maruruming hayop, ang bilang na apat ay kumakatawan sa buong sanlibutan. May apat na iba't ibang hayop sa pangitain ni Pedro, at ang mga iyon ay bumababa sa isang telang hawak sa apat na sulok nito. Ang ugnayan ni Pedro kay Cornelio ay inilalarawan din sa pamamagitan ni Noe at ng mga hayop na pumasok sa daong.

Si Pedro ay nasa Joppa, na ang kahulugan ay “maningning at marikit,” sapagkat, bilang sagisag ng isandaan at apatnapu't apat na libo, si Pedro ang maningning at marikit na estandarte para sa mga Hentil. Sa ikasiyam na oras, napupukaw ang mga Hentil sa estandarte na tinutukoy ni Sister White bilang ang Sabado, ang Kautusan ng Diyos, ang mensahe ng ikatlong anghel, at ang mga misyonero sa buong daigdig na nagdadala ng mensahe ng mga huling araw. Si Cornelio ay napukaw sa estandarte nang dumating ang anghel sa ikasiyam na oras sa Cesarea sa tabi ng dagat. Ang mensahe sa Pentekostal na batas sa Linggo ay saka aabot sa sanlibutan—ang dagat.

Ang pagtaas ng watawat ay inilarawan din bilang ang bahay ng Panginoon na iniaangat sa itaas ng mga bundok, at si Pedro ay nananalangin sa bubungan sa maganda at maningning na lungsod ng Jope, sa ikaanim na oras, kaagad bago ang batas ng Linggo sa ika-siyam na oras. Kapag natatakan ang isang daan at apatnapu't apat na libo, ang mga kalagayan ng krisis sa sanlibutan ay hihikayat sa iba pang mga anak ng Diyos na nasa Babilonia pa upang maghanap ng liwanag. Inaakay silang matagpuan si Pedro sa bubungan ng bahay sa Jope.

Si Pedro ay nasa Cesarea Filipi rin sa Mateo 16. Ang Cesarea Filipi sa paanan ng Bundok Hermon ay may kaparehong pangalang Cesarea gaya ng Cesarea sa dagat, ngunit may malinaw na pagsalungat sapagkat ang isa ay lunsod sa lupa at ang isa naman ay nasa dagat. Ang pagpapapako kay Cristo sa ikatlong oras at ang Kanyang pagkamatay sa ikasiyam na oras ay nagpapakilala ng isang malinaw na pagsalungat sa pagitan ng buhay at kamatayan. Si Pedro, sa ikatlo at ikasiyam na oras ng Pentekostes, ay nagpapakilala ng isang malinaw na pagsalungat mula sa silid sa itaas patungo sa templo. Ang Cesarea sa lupa o ang Cesarea sa dagat ay kumakatawan sa kinakailangang makahulugang pagsalungat ng ikatlo at ikasiyam na oras, ngunit walang tuwirang pagtukoy sa ikatlong oras nang si Pedro ay nasa Cesarea Filipi. Sa patotoo ng dalawa o tatlo ay natatatag ang isang bagay, at sa ikatlo at ikasiyam na oras ng krus at gayon din sa araw ng Pentekostes, ang kapwa paglalarawang ito ay kinakatawan ng iisang tao, maging si Cristo na buhay o nasa libingan, o si Pedro sa silid sa itaas o sa templo.

Ang ikatlong patotoo tungkol sa ikatlo at ika-siyam na oras sa dalawang Cesarea ay kinikilalang si Pedro ang pangunahing tauhan sa kapwa pagkakataon, gaya ng si Cristo ang nasa pasimula ng kapanahunan ng Pentekostes at si Pedro ang nasa katapusan ng gayon ding kapanahunan. Ang tauhang Alfa ng ikatlong oras ay siya ring tauhang Omega ng ika-siyam na oras, na nagbibigay ng isang saksi na ang Cesarea Filipi ang Alfa sa dalawang Cesarea. Ang ikalawang saksi ay na iisa ang pangalan ng dalawang lungsod, kaya iisa ang pangalan ng pangunahing tauhan at ng lungsod. Ang ikatlong saksi ay ang pagtatambis ng lupa at dagat. Nang nasa Cesarea Filipi si Pedro, yaon ang ikatlong oras. Dito nagiging lalo pang mabigat ang mensahe.

Wasto ang pag-uugnay sa dalawang lungsod na may iisang pangalan, na siyang ginagawa natin, ngunit isinasama rin natin ang ikatlo at ikasiyam na oras sa paglalapat, na nakabatay sa patotoo ni

Cristo sa krus at ni Pedro sa Pentekostes. Sa pamamagitan ng pagsasama-sama ng tatlong linya (ang ikatlo at ikasiyam na oras ni Cristo, ang ikatlo at ikasiyam na oras ni Pedro sa Pentekostes), itinatakda natin ang ikatlong oras sa Cesarea Filipos. Ang gayunding lohikang propetiko ay dapat ilapat kay Cornelio sa ikasiyam na oras, kay Pedro sa ikaanim na oras, at pagkatapos ay kay Pedro sa Cesarea Filipos sa ikatlong oras.

Si Pedro ay nasa lahat ng tatlong panandang-daan; si Cornelio ay nasa ika-anim at ika-siyam na oras kasama ni Pedro, ngunit wala siya sa ikatlong oras sa Cesarea Filipi. Ang linyang ito ay napagdurugtong, sapagkat ang bawat hakbang ay tumutugma, ayon sa pagkakasunod, sa ikatlong, ika-anim, at ika-siyam na oras: mula sa Cesarea Filipi, patungo sa Joppa, hanggang sa Cesarea Maritima. Ang dalawang Cesarea ay may mga ugat na kultural na nakaugnay sa kapuwa Gresya at Roma, ngunit ang natatanging katangian ng Cesarea Filipi ay ang pagsasakatawan ng malayong, mistikong paganismo, at ang Cesarea sa baybayin ay isang sentrong pangkalakalan at pang-administrasyon, na naghahalo ng kulturang Griyego at pamamahalang Romano. Ang Cesarea Filipi ay sagisag ng sining ng pamamalakad ng simbahan at ang Cesarea Maritima naman ay ng sining ng pamamalakad ng estado.

Sa linya mula Caesarea hanggang Caesarea, ang Joppa ang gitnang hakbang sa tatlong hakbang. Ang tatlong hakbang ay kinakatawan ng ikatlo, ikaanim, at ikasiyam na oras. Ang Caesarea sa tabi ng dagat sa ikasiyam na oras ay ang batas ng Linggo, kung kailan umaabot ang ebanghelyo sa mga Hentil. Tatlong oras bago nito, sa ikaanim na oras, si Pedro ay nasa Joppa, ang maliwanag at maningning na lungsod. Tatlong oras pa bago iyon, si Pedro ay nasa Kapistahan ng mga Trumpeta sa ikatlong oras. Ang mula Caesarea hanggang Caesarea ay ang panahon ng Sigaw sa Hatinggabi. Si Pedro ay kumakatawan sa mga nagpapahayag ng Sigaw sa Hatinggabi mula sa pasimula hanggang sa wakas, sapagkat palaging itinatapat ni Jesus ang pasimula sa wakas. Nagsisimula ang Sigaw sa Hatinggabi sa pagkakalag sa asno sa palatandaang Kapistahan ng mga Trumpeta, kung saan ipinapahayag ni Pedro ang mensahe ni Joel.

Si Pedro ay nasa tatlong-hakbang na palatandaan: ang Pista ng mga Trumpeta, ang Pag-akyat sa Langit, at ang sumunod na Paghatol. Sa palatandaang iyon sa Mateo labing-anim, inilahad ang usapin kung sino si Cristo. Binago ang pangalan ni Pedro at sinabi ni Cristo na sa Batong ito Niya itatayo ang Kaniyang iglesia. Ang Batong kinatatayuan ng templo ay ang saligang bato, at si Pedro sa Cesarea Filipos ay ang unang mensahe ng anghel, na siyang saligang mensahe. Pagdating ni Pedro sa susunod na hakbang, sa Johe, umakyat siya gaya ng ginawa ni Cristo sa katapusan ng apatnapung araw ng pagtuturong harapan. Ang pag-akyat sa langit ay kaparis din ng krus, ang pangunahing sagisag ng kasaysayan ng kaligtasan; at ang krus ay nahahati sa dalawang bahagi, na may dalawang magnanakaw, ang pagkapunit ng tabing tungo sa Kabanal-banalang Dako, at ang kadiliman at ang mga oras.

At mula sa ikaanim na oras ay nagkaroon ng kadiliman sa buong lupain hanggang sa ikasiyam na oras. At nang mag-iikasiyam na oras ay sumigaw si Jesus sa malakas na tinig, na sinasabi, Eli, Eli, lama sabachthani? na ang ibig sabihin, Diyos ko, Diyos ko, bakit mo ako pinabayaan? Mateo 27:45, 46.

Sa Joppa, sa ika-anim na oras, si Pedro ay nasa isang propetikong hangganan ng paghihiwalay, sa pagitan ng mga mapapahamak at ng mga maliligtas, sa pagitan ng liwanag at ng kadiliman, at sa pagitan ng pasimula at ng katapusan ng Sigaw sa Hatinggabi. Ang paghahating iyon ay binibigyang-diin ang paglipat ng kilusang Laodiceano ng isang daan at apatnapu't apat na libo tungo sa kilusang Filadelfiano ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang paghahating iyon ay minamarkahan ang lubos na pagtakwil sa Laodiceang Iglesia Adventista del Séptimo Día. Ang saradong pintuan ng paghatol na kinakatawan ng Araw ng Pagtubos ay dumarating limang araw bago ang Pentekostal na batas sa Linggo. Ang paghatol na iyon ay pinangungunahan ng pag-akyat, at bago pa iyon, ng mensahe ng pakakak. Ang tatlong hakbang na yaon ay kumakatawan sa palatandaan sa landas kung saan ipinapataw ang tatak ng Diyos, at ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay ipinahahayag ng iglesyang nagtatagumpay sa mga kinakatawan ni Cornelio.

Ipinapahayag ni Pedro ang mensahe sa Pentekostes, at ang Pentekostes ay nagbibigay-hudyat ng wakas ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Samakatuwid, ito ay isang kinakailangan ayon sa propesiya na si Pedro ay magpahayag din ng mensahe sa pasimula ng panahon ng Sigaw sa Hatinggabi. Ang pasimula ay laging naglalarawan ng wakas. Ang mensahe ni Pedro hinggil sa Sigaw sa Hatinggabi ay binibigyan ng kapangyarihan kapag kinakalagan ang asno ng Islam, at umaatake ito sa Estados Unidos, gaya ng muli nitong gagawin sa ilalim ng batas ng Linggo. Ang pagpapahayag ni Pedro ng mensahe sa ikatlo at ikasiyam na oras ng Pentekostes ay tumutukoy sa pasimula at sa katapusan ng Sigaw sa Hatinggabi.

Sa linyang ating sinusuri, ang apatnapung araw na nagtatapos sa pag-akyat ni Cristo ay siya ring pasimula ng sampung araw sa silid sa itaas. Sa ikalimang araw ng sampung araw, ipinakilala ng Araw ng Pagbabayad-sala na napawi na ang mga kasalanan ng Israel at inihanda na ng iglesya ang kaniyang sarili. Sa ikatlong oras, si Pedro ay nasa silid sa itaas sa Pentekostes. Sa ikasiyam na oras ng Batas ng Linggo, ang mensahe ay nagbabago mula sa hatinggabi tungo sa malakas na sigaw.

Ang pagpapahayag ni Pedro ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay nagaganap kapag siya ay nasa ikatlong oras. Ang mensaheng iyon ay tinatandaan ng Kapistahan ng mga Trumpeta, ng pagkakalag sa asno, at ng Caesarea Philippi; at ang Caesarea Philippi ay siya ring Panium. Ang Panium ay inilalarawan sa mga talatang 13 hanggang 15 ng Daniel 11. Tinutukoy ni Pedro hindi lamang ang isang Islamikong pag-atake laban sa Estados Unidos, kapag kinakalagan ang asno sa pasimula ng pagpapahayag ng Sigaw sa Hatinggabi, kundi kasabay ding nasa labanan sa Panium si Pedro, na humahantong sa batas ng Linggo. Ang labanan sa Panium ay isang kaparis na pangyayari sa Islamikong pag-atake laban sa Estados Unidos.

Ipagpapatuloy natin ang mga ito sa susunod na artikulo.